
„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XVI. ÉVF. 6. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2007. DECEMBER

Karácsonyi ének

Miért fekszel jászolban, ég királya?
Visszasírsz az éhes barikára.
Zenghetnél, lenghetnél angyalok közt:
Mégis itt rídogálsz, állatok közt.

Bölcs bocik szájának langy fuvalma
jobb tán, mint csillag-úr szele volna?
Jobb talán a puha széna-alom,
mint a magas égi birodalom?

Istálló párája jobb az neked,
mint gazdag márdusok és kenetek?
Lábadhoz tömjén hullt és arany hullt,
Kezed csak bús anyád melléért nyúlt...

Becsesnek láttad te a földi test
koldúsruháját, hogy felvetted ezt?
S nem vélted rossznak a zord életet?
te, kiről zengjük, hogy „megszületett”!

Babits Mihály

Áldott karácsonyt és boldog új évet kívánunk
a 15 éves Egres minden kedves olvasójának!

Qui fut Sainte Élisabeth?

Sokszor és sokan kérdezték, kérdezik: Ki volt Szent Erzsébet (Qui fut Sainte Élisabeth?) Külföldi újságokból kölcsönözve a címet bizvást mondhatjuk: A Deus est caritas (Az Isten szeretet) korabeli követe. Magáévá tette Isten Fiának, Jézus Krisztusnak a programját, aki szolgálai alakot öltött, kiüresítette magát, és hasonló lett az emberekhez. Végso életcélként saját életét hasonlóná tette Krisztuséhoz.

II. András és Gertrúd magyar királyi pár harmadik gyermeke, 1207-ben Sárospatakon született. A királylányban korán felébredt és kifejlett keresztény vallási buzgósága, rajongása. Thuringiai örgrófságban nevelkedet és 1221-ben Lajos örgróf felesége lett. Férjével és gyermekeivel példás családi életet éltek.

Az udvari kamara tartalmát a szegények között osztogatta, betegeit felkereste (a nép már életében beszélte, hogy kötőjében, hogyan változtak rózsákká az eisenachi szegények számára vitt élelmiszerek), a népek közötti kiengesztelődésen fáradozott...

Férje korai halála (1227) után, maga is az emberek irgalmára szorult. Wartburg várából elűzték, vagyonából kiforgatták...

Mindezek azonban nem gyengítették elkötelezettségét. Kórházat alapított a szegényeknek, saját magát keserves munkájával tartotta fenn.

Hiába kérték, hogy magányát a magyar király fényes udvarával cserélje fel. Erzsébet, örökös özvegységet fogadott. Élete a teljes Krisztusi hitből fakadó önzetlen szeretet, segítség, áldozatvállalás.

Halála után (1231. nov. 19.) a nép pártfogásért, betegségből való gyógyulásért csapatostul tolongott sírjához. IX. Gergely pápa 1235. július 1-én, a szentek közé avatta.

Tiszteletére, világszerte templomokat, emlékműveket emeltek. Életéről művészi alkotások (Murillo, Lietzen-Majer, és mások is) könyvek jelentek meg.

Születésének 800. évfordulóján Bag Nyagyközség, a Szent Erzsébet park bejegyzésével tiszteleg.

BaGi

Kétszer egy százalék

Kedves Barátunk!

A Társulat Elnöksége köszönetet mond mindazoknak, akik az elmúlt évben jövedelemadójuk 1%-ának kedvezményezettjeként a HBT-t jelölték meg. Ez évben is jövedelemadójuk kétszer egy százalékát lehet lelkiismeretük szerint az arra jogosultaknak juttatni. A társadalmi szervek, támogatásánál kérjük megjelölni a HBT-t.

a kedvezményezett neve :

Helytörténeti Baráti Társulat

a kedvezményezett adószáma:

19181943-1-13

a kedvezményezett neve:

Magyar Katolikus Egyház

kedvezményezett technikai száma:

0011

Camino – az út

Tavaszi köd

V. rész

Az úti cél ma Belorado. Kissé később indulok a szokásosnál, 6.45 helyett 7.30-kor. Az út mindig nehezen indul a vízhólyagjaim miatt. Három szót mormolok: tisztelet, hála, szeretet. Figyelni kell a történésekre! Eszembe jut, hogy talán egy kissé keményen fogalmaztam a tegnapi, Andrásnak küldött e-mailt. Viccesen, de mégis igen érthetően fejeztem ki azt, hogy a számítógépezés helyett inkább többet foglalkozzon barátnőjével-párjával: édesanyámmal. De szerintem mégis így volt jó. Rosszat nem akartam. Jó lesz így... Az első falu: Granon.

Egy érdekes figura jön utánam. Mindig beér, aztán mégis lemarad. Énekel, beszél valamit. Nem értem. Hátra nézek, hogy miért marad le mindig. Az út szélére áll, fejet hajt, így marad egy kicsit, aztán megy tovább. Gallego, aki Finisterra felé megy haza. Utunk utolsó tartományában, Galíciában él.

Akárhányszor elhagy, mindig bátorít valamivel. Erőteljesen köszön, jó utat kíván többféleképpen: Buenos Tardes, Buen Camino, Ultreya! Bátorítása célt ér. Gyorsítok, és utána eredek. Beérünk Granonba. A település temploma nyitva áll. Előtte egy bár. Én a templomot választom.

Itt töltök egy fél órát. Jó kifejezés ez az itt tölteni! Szó szerint feltölt ez a szent hely. Bent a templomban ismét vallásos komolyzene szól, néha németül. A templom hátsó részén, egy kis emelvényen Mária szobor. Körülötte mindenféle szórólap: vallásos énekek, himnuszok, elmélkedések, hasznos információk. Ezek főleg spanyolul, angolul, németül. Ezért otthagytam őket, hogy ezen nyelvet beszélő népek hasznosítsák. Imádkozom az oltár előtt. Vagy mégse? Nem jut eszembe semmi, mégis érzek valamit. Olyan jó itt. Nagyon jó itt. Újra a szeretet, a hála könnyei jelennek

meg az arcomon, és egy kis együttérzésé, amit akkor érzek, amikor a templom (San Juannak szentelve) bal oldalán a megfeszített Krisztust látom Édesanyjával, Máriával. A Mária szobor nagyon élethű. Először nem is tudom lefényképezni. Túlságosan is élethű. Érdekes érzések kavarnak bennem. Elsírom magam, majd lefényképezem az Édesanyát a Fiával. Egy Anyának nem lehet borzasztóbb, mint végignézni egyetlen Fia nagyon-nagyon kegyetlen halálát. Köszönöm ezt a helynek.

Később betérek egy pékségbe, ahol kedves pékektől friss kenyeret (ott sütik meg előttem) és valami tejbe mártogatható cukros cipőfélét is kapok.

Az aznapi út utolsó előtti állomásán megjelennek jótevőim, akiktől a térdemen lévő sebre Betadine-t kaptam. Fantasztikus spanyol házaspár. Körülbelül 40-50 évesek (később kiderült hogy idősebbek), sugárzik róluk az élettapasztalat, szeretet, a harmónia és a segítőkészség. Mellém ülnek a padra. A segítőkészségükből ismét kapok. Megismertetnek egy vízhólyag elleni csodatapasszal, sőt kapok is egyet, illetve megtudom hogy a lábamat vazelinnel síkosítsam, így kevésbé fog jelentkezni az a kellemetlen érzés, hogy a talpam túlságosan is tapad a cipőhöz. Még hat kilométer Belorado.

Megköszönök nekik mindent, majd útnak indulok. Belorádóban a templom parókiáján kapunk szállást. Minden donativo. A szállás, az internet is. Barátommal Nándyval éppen az épület előtt ülünk, amikor megérkezik az egyik fiatal fiú, egy skót zarándok. Kocsiból száll ki! Meglátjuk. Érdekes. Zavarában megkérdezi: Hogy vagyunk? Hát, mi jól.

Úticél San Juan de Ortega. Fél hétkor indulok el, kis reggelivel. Majd eszek a 24

kilométeres út felénél. (Gondolom, de így is lett.) Kicsit sötét van még és köd, ami egyre sűrűbb lesz amint 770 méterről 1000-1050 méter felé közelítünk. Az úton, mint minden nap (már megszokhattam volna) varjú (vagy holló? Spanyolországban ilyenkor lenne még varjú? Később megtudom hogy sok itt a varjú.) károg, mindig biztat az út folytatására. Később ragadozó madarak hangját hallani. Ez is mindennapos. Látványosan, tömegesen fordulnak elő ezek a spanyol sasok, saskeselyűk.

Ahogy megyek az úton, négy szót mormolok magamban: szeretet, hála, tisztelet, béke.

A köd egyre sűrűbb, de sikerül még az első falunál a sziklába vájt szerzeteslakásokat lefényképeznem.. A ködről egy vers jut eszembe, és az az ember, akitől megismertem Mécs László költészetét: Fényi Ottó Atya, aki nagy hatással volt rám, az életemre. Egyszerű szavakkal leírva szinte valóban az Atyám volt, nagyon szerettem őt, és még így is, - hogy nem ezen a világon él tovább, - tanulok tőle, szeretnék tanulni tőle. Egyébként, ahogy megérkezünk San Juan de Ortégába, egy idős, ősz Atya pecsétel a zarándokútlevelemben, tíz perc múlva autóba ül, árnyékos helyre parkol és olvas. Biztos van vagy nyolcvan éves, de kora ellenére sugárzik belőle az egész élet, a tettekézség, energikusság. Itt a köd májusban van, de mégis őszi erdő jut eszembe.

Mécs László: Julián barát

Őszi erdön, csúnya ködben, tönkөн үlve
leskelődtem,
hol a ködből a képzelődés hőst, lidércet alakít,
lehet el is szunyókáltam, annyi tény hogy ott
előttem
jönni láttam sebbel-lobbal egy különös valakit.

Mint kit tölgyből csak nagyjából faragtak ki
durva bárddal,
úgy jött: szinte szálkás volt még orr, száj,
mongol pofacsont.

- Ki lehet ez óriás, ki ide jön, hol nincs
madárdal
s széles vállán ásóval e dúvad-lakta honba
ront?

Jön fehérlő bő csuhában, szénfekete
lebernyegben,
szarka-tarkán, rózsafűzér csörren keskeny
bőrszíján,
szürke színű vén szakálla kócos fűrtben övig
lebben.

Megszólítom, hogy ki volna? Rámorogja:
„Julián”.

- Mit keressz itt? – „Az Istennek akaratja,
hogy tündéri
kertté váljon Magyarország. Hát gyümölcsfát
keresek”.

- Itt az erdőn?! – „Igen itten! Itt vadóc még,
de megéri,
hogy megoltsam s olyan lesz, mint ama
híres kevesek!

Nézd mily kevés föld jut egynek: egymást
falja a gyökérzet,
egymást ütik a viharban: mennyi sebhely,
mennyi görcs!
Csak úgy teng itt e sok élet. Ha a harcban el
nem vérzett
s gyümölcsöt hoz: nem lesz benne semmi
szent íz, semmi bölcs!

Istent nevel, aki nevel! Régen népek
sűrűjéből,

Ázsiából vágytam visszahozni ősvad
népemet.

Most magyar jövőt féltők lánnglelkében
példaképpül
mint vadásza vad-töveknek néha meg-
megjelenek.

Itthon, kincses Kolozsvárott, kuruc Kassán,
Pécsett, Pesten
a gyilkos gondok sűrűjében élnek félvad
magyarok
viharverten, formátlanul, nagy álmokra
korcsos resten:

nagy bolond, ki őst kutatva Ázsiában
csavarog!

Felkutatni itthon őket, átültetni napos
helyre,
járja őket piros pünkösdi piros lángja, piros
szél,
beoltani Bibliával, sorba mind
megkeresztelve
a rokonság fény-vízével, szeretettel: ez a Cél!”

Így szólt, aztán szenvedélyes szeretettel vállra
lökte
a kiásott vad-töveknek nagy kéréjét Julián
s ment a ködben, lába döngött, bezárult a
köd mögötte,
csak a rózsafűzér csörgött csipőjének
bőrszíján.

Az út felén túl először telepített kis
fenyvesek-, majd a nagyobb fenyőerdőkön
keresztül haladok. Eszembe jut Erdély a
termékeny, ködös, párás és gyantaillatú
erdeivel. Gyergyószentmiklós környéke, ahol
a várostól tíz-tizenöt kilométerre lévő kis
faházban nyaraltunk három évvel ezelőtt
párommal, Éduával. Bár nem volt víz,
villany, nekem nagyon tetszett a természet
nyers, tiszta közelsége. A mosdást nagy
lavórokban oldottuk meg, a vizet egy közeli
bővizű forrásból hordtuk minden nap
autóval, majd a faház kis tűzhelyén
melegítettük fel. Nagyon gyorsan eltelik az
idő, lábam alatt elfogynak a kilométerek.
Máris San Juan de Ortega-ban vagyok.

Nagyon kis település, de szállás és egy
bár is van, illetve egy monumentális,
gyönyörű templom, amit épp most újítanak
fel. Megszállunk. Előbb bélyegeznek, illetve
bélyegez a zarándokútlevelembe a spanyol
idős-ősz ugyanakkor hihetetlenül
temperamentumos Atya. A szállást csak
később nyitják, amit nem is értek meg, de
15-20 perc múlva az Atya még
temperamentumosabb segítőtje, egy spanyol
asszony tudtomra ad:

Megfog, szeretettel összeráz, hogy lehet
menni, aludni. Ezt, az összefogott két kezét a
füle mellé emelve jelzi. Ebben az
összerázásban ott van az az energikus
kedvesség, szeretet, amit már otthonról
ismerek. Régen nagymamánk ugyanígy
összecsiklandozott, rázott, csipkedett
minket, ilyen erőteljes szeretettel. Este
elmegyek a misére, megáldozom. A
szertartás egy kicsit gyors (az Atya hihetetlen
energikus), de ugyanolyan, mint
Magyarországon. A mise után az Atya
személyesen elbeszélget az emberekkel, de
spanyolul. Nem értem, de érzem a
mondanivaló súlyát, energiáját.

Később fokhagymalevest ad a
zarándokoknak. Erről lekésünk, mert egy
szerencsétlen bárban próbálunk ételt
rendelni. Ez körülbelül két órába telik, de
sajnos 12 kilométeres körzetben más étkezési
lehetőség nincs. A kiszolgálás hihetetlenül
hanyag. Egy „negatív show-műsort” látunk a
kiszolgáló személyzettől, amit nem szívesen
csinálnak, „vendéglátásként” űznek. Minden
egyres rendelés iszonyatos teher nekik, pedig
monopolhelyzetüknél fogva igen jól
megélhetnének belőle, illetve szívesebben
csinálhatnák. Az Atya fokhagymalevese
biztos finomabb lett volna, mert szeretetből
készült és nem volt számára teher. Később
próbáltunk még a fokhagymalevesből enni,
de már elkéstünk. Az Atya az órájára
mutatva jelzi hogy elmarad a vacsora és
kedvesen Gute Nacht-ot köszön. Mindezt
egy másodperc alatt. Majd pár perc múlva
beül az autójába, felpakolja energikus,
temperamentumos személyzetét és
hazamennek. (A hely szent település, csak
zarándokhely, amit felújítanak, így vagy az
Atya vagy a személyzet egy része nem
éjszakázott itt.) Integtetünk egymásnak... A
templomban az alapító San Juan Ortega
gyönyörű síremléke látható.

Későn fekszünk, mert a bárban a
rendelés és az étel elfogyasztása több időt
vett igénybe.

Kaló István

Eseménynaptár

Árpádházi Szent Erzsébet élet-áldozatának emlékére-, követésére, születésének 800. évében, október 24-én szombaton, a Bagi Plébánia Karitászcsoportja, hagyományosan a községünkben élő - folyó évben megkülönböztetett figyelmet érdemlő - özvegy életállapotú nők és férfiak számára ünnepséget szervezett.

Virágok Szt. Erzsébet kötényében

Fotó:tsinom

A templomunkban bemutatott szentmise áldásában, majd az azt követő művelődési házunkban tartott műsoron-, ebéden megjelent résztvevők megvendégelésében, Egyházközségünk szerető gondoskodása valósult meg.

Következő vasárnapon a jubiláló házaspárok egyházi áldása tette emlékeztetessé, erősítette nemzetünk alapját képező házasság intézményét.

Az önkormányzati törvény előírása szerinti közmeghallgatásra november 29-én, az előtte tartott képviselő-testületi ülést követően 17.00 órai kezdettel került sor. Mind a képviselő-testületi-ülést mind a közmeghallgatást a Galga TV közvetítette.

A Fővárosi Közgyűlés „új-városházi” üléstermében – december 6.-án részt vettünk a Budapest Közlekedési Rendszerfejlesztésének Konceptiója tanulmányozott és megismert munkarészeinek megyei vitáján, ahol a 2025 - 2030-ig várható településünket is érintő közlekedési fejlesztésekről esett szó. A vázolt, szükséges – MÁV megállóhely melletti P+R – helyigénye rendelkezésre áll.

A Bagi FC 96 hetedikén tartotta évzáró összejövetelét székházában. Beszámolókat hallgattunk meg a működés eredményeiről, a jövő terveiről. A működés hatékonyságát javítani kell.

Társulatunk 11-én, Mogyoródon a GKRTÉ gasztronómiai versenyén, 12-én a KTE Szeniorok rendezvényén képviseltette magát. Polgár Jutka (Balázs Gusztávné) „Galgaparti varroda” című, második önálló (Tuza Ágnes és Boda Tibor illusztrálta) mesekönyvének bemutatóját, 21-én Aszódon, a Városi Könyvtár kistermében tartották. A mesekönyvet a népes, érdeklődő hallgatóságnak bemutatta: Paltán Bernadett, közreműködött: Boda Anna. Legközelebbi könyvbemutató Váckisújfalun lesz, január 11-én

A „Galgaparti varroda” bemutatóján

Fotó Balázs Gusztáv

A Falukarácsony 16-án a művelődési házban, a gyermekek karácsonyi misztérium játéka, 24-én a templomunkban emlékeztetett a szeretet, Kisjézus születésére.

Az évzáró hálaadási szentmise 31-én 18.00 órakor kezdődött.

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik kéthavonta, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14. Tel.: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30 / 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000 honlap: <http://hbtbag.ini.hu> • e-mail: bgusztav@dpg.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Katona Pál